

Елегія на березі Дніпра

Володимир Підпалий

Перепочить присіли ми...

Вода

під кручею, немов крізь сон, стогнала,
відхлинуть поспішаючи...

Руда

від глини хвиля хвилю переймала,
зливалась і темніла вдалині,
на бистрині холодній пропадала...

Тоді ото й подумалось мені

про те, які страшні буття закони:

жив чи не жив — спливли за днями дні
і загубилися на видноколі.

Чи не тому людина як бджола,

одне скінчивши, інше починає:

від нас нащадків захова імла,
та від нащадків нас не заховає!..

— Засиділись, філософи!..

Пора —

хай спочиває той, хто вмерти має!..

1969